

El Lluitador

Portantveu de la Federació A. S. O. de Banyoles

De tots els articles en son responsables llurs autors

|| Preu: 15 cts. ||

No es tornen els originals
- Redacció i Administració : Divina Pastora, num. 16 .

Principis funamentals de Reforma Agrària

Es evident que una Llei de Reforma Agrària capaç de resoldre el vertader problema agrari i crisis de treball a Catalunya, a de partir d'un principi-senyalament de quantitat de terres que ha de menester o pot treballar tot pagès arribant al màxim de família en que pot arribar a constituir-se.

Tots sabem que a l'encens que uns disposen d'unes extensions de terres immenses, per conrear-les estan mancats d'elements i personal per treballar-la, i que ho fan tinguent uns simples mossos per una mísera quantitat mensual que els impossibilita a formar família; altres no tenen terres suficients per viure treballant-la.

Els primers, gracies als avenços en la maquinaria agrícola i als abonos, fan produir d'aquesta la màxima quantitat que podria aportar; viuen tranquilament i al cap de l'any arreconen un pilot de pessetes. Els segons tenen de refiar-se d'altres jornals fora de la terra ja que amb la poca que tenen no poden viure.

Aquest senyalament de màxim de terres que pot treballar un pagès podria resoldre en bona part la crisis de treball dels demés rams, ja que amb aquestes extensions considerables de terra que avui dia i viu una sola família acontentarien a moltes d'altres i aquets no haurien de buscar-se treball en una fàbrica, contruccions de carreteres i demés treballs vulgars, o de manobre, etz. etz.

Amb aquestos jornals que roben els pagesos per necessitat, que no en tindrien, si tinguessin la

terra suficient podrien ocupar-se'n altres, que avui dia estan en atur forços, i algùn d'aquestos que treballen algùn troç de terreny no tindrien necessitat de fer-ho ja que estarien ocupats correlativament i allavors desapareixeria de nosaltres la veritable explotació de l'home per l'home com es la, de que mentres tant un obrer paleta o de la fàbrica, defensa el jornal treballant les 8 hores reglamentaries, té un altre obrer pagès, que li treballa la terra amb una jornada de 10 a 12 hores i amb un jornal molt mes migrat.

Desapareguent de davant nostre aquest mal efecte, també podriem assegurar un major enfortiment per una Federació Agrària Social Obrera en aquesta localitat.

UN DE LA COLLA

Coses d'Espanya

Hem vist que Sant March, patró dels contrabandistes, ha sortit Diputat per Mallorca. El més xocant del cas és que dona la casualitat que un home que l'Estat ha posat fora de la Llei, es obligat a dictar lleis a aquest mateix Estat. I naturalment aquestes lleis seran per a posar l'Estat fora de la llei.—Ja feia bé aquella vella.....

La burocràcia

L'economia internacional en general, i l'espanyola en particular, ofereixen fa molt temps, un caire molt pessimista que pren tots els matissos d'enfermetat incurable.

La dificultat essencial per a combatre-la, consisteix, no precisament en la negació col·lectiva ni en el refús individual, de les forces intel·lectuals que podrien fer disminuir aquesta enfermetat, sinó que es troba, evidentment, en la disgregació inconscient d'aquelles mateixes forces que, unides i solidificades pel mútu convenciment, lograrien indubitablement el fi que es proposarien, o sigui el fer disminuir aquest contingent d'éssers, alguns d'ells perfectament inútils que componen aquest immens i complicat aparell estatal que té per nom Burocràcia.

Si analitzem retrospectivament l'història de l'estat espanyol, veurem immediatament l'enorme influència política i social que ha tingut la burocràcia en el desenvolupament intern de la nació. És evident que aquesta influència no és deguda precisament a l'intervenció directa d'aquella en aquest, sinó que ha estat mercès a la transigència inconscient d'aquest que aquella li ha sigut possible d'intervindre en la vida de l'Estat i arrapar-se com l'eura a les parets de l'Erari nacional, venint a agravar la ja tuberculosa economia espanyola.

I no seria res això si no s'hagués demostrat palesament que la burocràcia significa una força política formidable, tant és així, que la caiguda de l'últim ministeri francès fou deguda, principalment, a la franca hostilitat de la burocràcia parlamentària a uns projectes que, d'acord amb el plan d'economies francès, tendia a suprimir alguns càrrecs completament inútils. Aleshores el buròcrata s'aixecà i exclamà en veu de tró: «Noli me tangere». No em toquis. I el ministeri s'esmicolà.

Aquí Espanya passa el mateix. És la nació que manté i paga més empleats sense treballar. Jo no comprenc que es necessitin

trenta dies i 25 empleats per a donar curs i tramitar una senzilla instància demanant permís per a col·locar un motor elèctric ni tampoc arribo a capir que per fer arribar a mans d'un governador de qualsevol província uns senzills Estatuts d'una Penya recreativa sigui necessari fer una instància, donar-li uns dies de curs, emborronar-los de segells, timbres i pólisses que us costin un ull de la cara i que per això es necessiti un exèrcit d'empleats i mecanògrafes, quan el més senzill i eficient seria, en una nació democràtica anar l'interessat a Secretaria, presentar la demanda, i entornar-se'n prèvia tramitació amb els Estatuts aprovats o no, i no haver d'anar d'un empleat a l'altre tots els dies.

I menys mal si tots els que s'amaguen darrera el baluart inexpugnable d'una taula d'escriptori oficial concretessin la seva activitat a les seves ocupacions. Però desgraciadament dins els despatxos oficials hi ha la reacció més descarada.

I es dona el cas singularíssim de que aquests individus aprofiten llur posició que els posa a cobert de tota repressió per fer propaganda de llurs idees obertament contràries al règim. I no parlem de les oficines militars, doncs hi hauria feina llarga.

Ja em faig càrrec que de moment no hi ha solució, a causa de la disgregació de les forces de les quals he parlat més amunt. Però com que el nostre món dona tantes voltes no m'estranyaria gens veure desfet aquest equilibri social i acabar-se la burocràcia, doncs si aquesta existeix es mercès a la tolerància d'un estat capitalista. Jo no he fet mai professió de fe comunista ni crec que el comunista ho sigui mercès a un procés psicològic. Però no puc menys de fer constar que veig que avui, infaliblement, si el sistema capitalista s'aguanta és degut més a les flaqueses dels adversaris que a les seves propies forces.

R. del CASTELL.

Una resposta com cal.

No, aquesta resposta no és pas la més indicada per a contestar degudament el monstrosos exabrupte que publicà el tigre del «Banyolí» Ni aquesta ni cap. No hi ha paraules adients per a respondre a insolències d'un cal·libre així. I més si es té en compte que vénen d'un periòdic apostòlic i romà i que els seus redactors porten trajo llarg i es vesteixen pel cap, i si algú no en porta encara es pitjor.

El cas és que aquesta gent que en l'eufòria de la seva vida de privilegis en el curs de la qual les lleis per a ells no deien res, però ho deien als altres. Ells eren l'escarbat que amb les seves ales negres estripaven la feble teranyina de la llei i ara al sol fet de pensar (pensar només) que podrien arribar a ésser uns ciutadans com els altres davant la llei el cap se'ls en va de lloc.

Cal remarcar-vos, miala gent del Banyolí, que tota aquella cantarella indecent que dediqueu als partits d'Esquerra, amb tota seguretat que si els homes que integren aquests partits no fossin d'un tarannà més equilibrat que el vostre, en hores passades, quan amb el cap cot esperàveu esdeveniments no gaire falaguers a ben segur que els vostres planys d'ara serien més justificats i ara, naturalment, havent-vos escapat d'un càstig que, indefectiblement us en consideràveu creditors, amb tota evidència que un article així, racionalment pensant no es altre cosa que producte autèntic d'un somni pesat, que causa el remordiment d'una vida d'enganys, i és clar: la visió fantasmagòrica d'aquelles «urpes tant magres i llargues» (que de la manera que ho diuen evidencien el mereixement de passar-les-hi per sobre) no pot sortir del vostre cervell només que idees catastròfiques.

Amb tot, ara i sempre, no cal esperar del «Banyolí» quelcom de bó. Segueix el mateix camí que el seu pare, el seu avi, i tota la seva ascendència periodística de la gent de trajo llarg i negre com la seva ànima. Tenim el ferm convenciment, però, que quan les reaccions que sofreix el poble es fan incontenibles i ve el desbordament de l'allau impetuós, deixant una església

enrunada i un convent cremat, no ha destruït una casa de Déu, sinó una cova de «gangsters» espirituals.

L'Hereu RIERA.

L'obra dels carques i clericals.

Per si era més llegítim un Carles que un Alfons alegant un dret brutal d'herència, la «lleï sàlica», per tres vegades les hosts clericals, arborant l'enseña de la *Santa Causa*, empaparen de sang tota la terra d'Espanya: llençant a la guerra pares contra fills, germans contra germans. Els horrors d'aquelles guerres sobrepassaren a tot càlcul i a tota feredat. Jo, senyors de «El Banyolí» que tracteu de incendiariis, assessins i lladres a les esquerres, no us parlaré més que de la darrera d'aquelles guerres.

Tinc de dir-vos que el meu avi i la meva padrina no moriren afusellats per no haver-los trobat l'amagatall, i les forces carlines que havien d'afusellar-los, no poguent-los trobar, varen saquejar, robar i cremar a casa meva, i el que manava les forces portava aquell trajo llarg que en diuen «sotana». La malífeta de que era acusat el meu avi, era de que se'l tenia per lliberal en el poble.

No m'entetindrè citant les gestes dels combatents en aquelles guerres. Deixem-ho alló de, pitjor eren els teus, que els inductors foren. I son els culpables de tots els afusellaments, assassinats, cremes, robos i frauds de tota mena que a propòsit d'aquelles lluites esdevingueren.

De totes les víctimes que ocasionaren aquelles guerres en son responsables davant del món i del món i del mateix Déu que invocaven aquells que desde la trona convidaven als feligresos a lluitar per la religió; però que era lluitar a la guerra.

Per que ho entengueu, de carques i clericals, senyors de «El Banyolí», vosaltres que acuseu de assassins i d'incendiariis a les esquerres, recordeu-vos que han estat las esquerres que han tret del Còdig, la llei que tant enyoreu, la de matar la mes digna dels descendents de Caïn, dels que afusellaren a Galan i Garcia Hernandez.

Assessins els descendents d'Abel; els que perdonaren la vida a Sanjurjo; els que no volen matar a ningú.

Si aquell senyor de «El Banyolí» que vol retreure els fets de la setmana tràgica per a demanar honorabilitats presents, no esmentant, però, i si

tenen compte en ferir honorabilitats pretèrites, que adictes seus i fan comèdies i mes compte hi tenen encara en dir que la causa d'aquell foll desbordament del poble de Barcelona, fou l'embarcament cap al Barranc del Llop de tanta carn de pobres reservistes inclús casats i tot, però, aixó sí, si eren de família rica quedaven en terra. Els seminaristes de «El Banyolí» no volen que se sàpiga que les mares i les esposes d'aquells homes, en aquell tristíssim dia de l'embarcament, es llençaven davant les tropes i caballs, per tal de que haguessin de aixafar llurs cossos si volien passar, i que arrencades violentment d'aquell lloc de sacrifici i anulació de tot sentiment d'humanitat, se'n anaven desesperades cridant, venjança! I heus aquí com va començar la topada violenta. Senyors de «El Banyolí», si els fills dels rics haguessin anat al Marroc no hauríeu de retreure la setmana tràgica. Per què no en feu retret als inductors? Als vertaders culpables?.....

Lladres? Dieu lladres a ne'ls homes que el poble els ha encomanat l'administració del patrimoni comú, però que no ho fan prou a gust vostre?.. Si es aixis aneu dient, però, veiam: Veritat que ho feia molt bé en Polavieja a Filipines? i en Blanco? i el cèlebre Nasaleta i aquells frarets que cobraven les cèdules i sublevaren els amics dels islenys de Mindanao?

Ja ho veieu, us parlo de molt lluny, de cosa molt vella i molt per a l'enllà. Un altre dia quan toquí el torn, us parlaré encara de coses mes properes i que encara penjen. Us parlaré d'uns lladres que no son pas de les esquerres, que vesteixen elegantment i que la República no tardarà pas a posar-los-hi la mà a sobre.

Com se faria que no en coneguessim alguns....

UN SOCIALISTA

EL CINEMA

EL CARRER 42. — Heus ací un film de Lloyd Bacon, el qual es desenrotlla entre bastidors, i on es veu la tasca que realitza un director d'escena per a portar a cap la seva obra mestra, esgotat per les seves 24 hores diàries de treball intensiu, i que el públic, àvid de veure «vedettes» rutil·lants ni se'n adona. Lloyd Bacon ha fet una realització mol intel·ligent; ha multiplicat angles i plans a fi de dar-li forma cinematogràfica.

Busky Berkerley ha creat uns números coreogràfics dignes de lloança. La interpretació general, bona. Warner Baxter, es mostra l'artista sobri en el gest i correcte en l'expressió i fa una de les seves millors creacions. Bebé Daniels, com sempre, elegant i fina. Mol ben secundats tots per Rubi Kleer, Una Merkel, i Singer Rogers.

EL SIGNO DE LA CRUZ. — La «Paramount» quan vol presentar un film no escatima despeses per tal de fer quedar bé el seu nom. El bon gust, el luxe sobri, la modernitat ben entesa de les seves produccions són proverbials i els dòlars que no plany quan ha de posar en escena una pel·lícula corrent són emprats amb llarguesa quan ha de muntar un film espectacular.

L'acció d'aquesta important obra de C. B. de Mille es descapdella en la Roma dels Césars durant l'imperi de Neró, quan els cristians eren perseguïts i tirats a les feres. La «Paramount» ha muntat el film amb gran luxe i propietat i amb molta dignitat, ja que els nombrosos decorats no fan mai un dring d'artifici ni de cartó i que C. B. de Mille ha realitzat amb un verisme formidable.

Aquest film pot ésser haurà defraudat a molta gent principalment a la poc entesa en la tècnica cinematogràfica que no haurà sabut copsar les difícils escenes de conjunt que conté, en especial les de la matança dels cristians, l'incendi de Roma, les escenes del circ, etc. L'interpretació és bona en general, i Charles Laughon crea un Neró amb tots els refinaments sensuals i crudels, pot ésser un xic amanerat i Elissa Landi, Claudette Colbert mantenen a bona altura llur fama de bons artistes.

El GRAN de la fila 7.

Parlant de les eleccions passades.

Ens diuen de Porqueres, que diumenge passat a la «mesa» hi havia un individu amb bigoti tordillo que feia comèdia. Portava tres pipes i segons els tipus que emitia el vot canviava de pipa com volguent demostrar sempre ha estat molt viu aquest

home, que ja sabia per qui votaban. Disposat a pendre-li tot amb broma, no tenia cap reparo en abandonar l'urna per anar a conferenciar o demanar candidatures amb algú individu que segons sembla es de la seva «plebe».

Al treure de l'urna la primera candidatura amb el nom de «Derecha Agrària» plegant de fer xistos va exclamar: vet ací un que sabia el que feia. En canvi al treure la primera del Front Obrer, amb el seu llenguatge irònic i en alguns moments massa atrevit, va dir que mes valdria fregar-se-la per redra. Vist el resultat del escrutini, les candidatures que podia fregar-se en el lloc que va indicar, son precisament les seves que si es descuiden només hagueren tingut els vots del rector, la majordona, quatre cacics, i el seu. Com canvian els temps! senyor aficionat a procurador de tribunals i a «poeta» a ratos perduts; precisament no fa encara dos anys que en un paper que venieu per cinc centims, que no devien servir per arreglar vos les «melenes», i que varem tenir la paciència de llegir-lo varem trobar hi un troç que deia així: «senyeu-vos amb la ma dreta i voteu els esquerrans». Li deuen haver promès un «enxufe».

AGRARI n.º 24

Converses camperoles

— Pau = Bon dia Janot.

— Janot = Ola! Pau, quants dies sense veure'ns; per cert que ja ho desitjava, puig no pots figurarte el que estic desanimat amb l'alegria que demostren i sobre tot les paraules amenaçadores que llancen els gossos pateners d'aquest poble. ¡Que ara seràn els amos; que ja han guanyat; que ara faràn el que voldrà; que tirarán el Centre Republicà a terra, i que l'Agrària se n'anirà aigüa avall. Ahir me'n varen omplenar les calces i creu que vaig haver de fer esforços per a contenir la meva indignació, per el desvergonyiment i poca solta d'aquesta gentota. Diuen també que diumenge un senyor de Banyoles els hi enviarà una caixa de dolços i ampolles de xampany, per a celebrar el gran triomf de les eleccions i que ara faràn i desferàn, com si de cop i volta haguesim tornat als temps d'en Fournier i de la Dictadura d'en Primo de Rivera.

Pau = Pobre Janot! Es necessita ésser de la bona pasta que tu ets i posseir la teva innocència per a fer cas de les baladronades d'aquests pobres quatre diables fracassats. No veus, home que tot això no són més que esforços de flaqueza per espantar als esperits dèbils com tú per a veure si us arronçaran i així us podran pujar al tra volta a cavall sense esforçar-s'hi gaire?

Sigues més coratjós, Janot; i digues a aquesta gentota quan et parlen de la forma que has dit. que nosaltres els republicans, a Serinyà representem la part sensata del poble i que ells no hi tenen res a fer, perquè l'home que fa les coses mal fetes i després d'ésser avisat i advertit com varen ésser ells i no varen voler corretgir-se confiats com deien que

no hi hauria ningú capaç per a barrar-los-hi el pas, no són mereixedors de tornar a pendre les riendes de l'Ajuntament fins que hagin purgat els seus pecats una quinzena d'anys i donin mostres d'haver oblidat els procediments caciquistes i d'absolutisme que durant una sèrie d'anys n'han fet ús i abús:

Digues'ls-hi que el Centre Republicà i l'«Agrària» ara més que mai permeneixeran en peu per a conseguir la finalitat que persegueixen, perquè el nostre Centre Republicà i la nostra Societat de treballadors del camp, seran respectats per tots els governs haguts i per haver perquè estem dintre la llei, i la finalitat que perseguim es noble, justa i digna i no hi valdran totes les seves influències per a fer-nos retrocedir ni un sol pas en el nostre camí emprès, tant i mentre corri una gota de sang per les nostres venes. que faci glatir el nostre cor, ansiós de crear-nos una posició digna, que treballant amb honradesa, i constància poguem viure d'una manera més decent que fins ara, Que ho entenguin bé aquests desgraciats que no representen a ningú més que al seu egoisme i són víctimes del odi que rosega les seves entranyes i no poden contenir-se i escupen a fora el verí del què va plena la seva ànima.

Digues'ls-hi, que no agafin pretensions i que prenguin paciència, i que segueixin amb atenció la forma de portar un poble per a que es senti protegit pels que el governen; i que ells encara que es declarien enemics són i seran tractats com a germans en tot el que necessitin i que d'en mica en mica ja s'aniran acostumant al canvi de decoració que s'ha d'operar en aquest poble. el qual tard o aviat vindran obligats a reconèixer malgrat el seu orgull i el seu despit i malícia,

Que dius que estan contents i riuen? Deixa'ls riure i enterbolir el cervell i el xampany i que mentres riuran no es recordaran de la vergonyosa derrota que sofriren el dia 19 en aquest poble. Que diuen paraules amenaçadores? Deixa'ls baladrear i esbravar l'odi que destil·len les seves entranyes i cors mesquins que brams d'ase no arriben al cel.

En fi, deixa'ls dir i que facin la seva via que nosaltres farem la nostra, important-nos molt poc la causa de la seva alegria que cap mal ens ha de fer per aconseguir la nostra finalitat de millorar la nostra classe agrària que la República i els homes d'Esquerra han despertat i els demás homes de governin, siguin els que siguin en l'esdevenidor tindran de reconèixer i resoldre com una necessitat imprescindible de la vida del camp.

I ara' Janot, despedim-nos i anem cada ú a la nostra tasca sense cap mena de defalliment treballant més que mai per la nostra causa amb el cap ben alt i el cor plè d'esperança consoladora, i cridant amb tota la força dels nostres pulmons:

Visca.a.a... la República!..!

Janot. — Visca.a.a..., Pau que m'has tret un pes de sobre.

Comentant la jornada del dia 19

La riuada electoral de les dretes que tots veiem venir, ha estat més impetuosa del que es preveia. Els seus procediments inquisitorials i terbols han conquistat una gran part de les posicions que les esquerres espanyoles guanyaren l'any 31. Unicament resta en peu aquesta gran organització que a fora de Catalunya es el partit Socialista Obrer Espanyol. Unicament ells, degut a la seva gran organització i entusiasme, han pogut aguantar el cop mortal que la reacció va intentar infringir a la República.

Mala hora per la República aquesta iniciada del dia 19. Però lo que afecta a Catalunya, ha sigut la coalició d'Esquerra Republicana i Unió Socialista, la que els ha barrat el pas. I tan de bó servís d'escarment a aquells que siguent una colla de casino per fer tertulia, ja funden un partit i surten en unas eleccions com les passades, a demanar els sufragis dels bons republicans i els bons esquerristes, i no fan altra cosa que facilitar la victòria a la reacció, que a Catalunya es diu: Lliga Catalana.

Jo no pretenc pas ferir els sentiments dels republicans i esquerristes que a Catalunya son els mes; molt al contrari. Jo entenc que tots els republicans esquerristes, catalanistes i liberals, tindrien que militar en el el mateix partit.

Ciudadans! Cal estar alerta, nosaltres des de «El Lluitador» fem una crida a la consciència de la Democràcia catalana, i a tots els homes dignes, que estiguin previnguts. No estem disposats a que ens prenguin les conquestes cíviques de dos anys i mig de llibertat i de justícia, i per aixó nosaltres estem al costat de la social democràcia espanyola, i contra totes les insidies i contra la clericalla i la plütocràcia que sadressa amenaçadora contra l'Autonomia catalana, i contra la República, per aixó cal estar alerta, l'arma al braç i en peu de guerra per aixafar si es precís aquesta tropa negra dels convents, i aquesta burgesia malvada que milita a la Lliga Catalana. Els nostres amics del Sinddicat Agrari ja enviaren un telegrama al digníssim President de la Generalitat en Francesc Macià, oferint-se per tot el que convingués, i nosaltres els socialistes fem des d'aquestes pàgines el mateix.

Amunt els cors, ciudadans! Homes dignes! El moment es greu i cal escoltar i meditar la terrible lliçó del dia 19 procedint en conseqüència. Hem estat massa generosos, tolerans i comprensius.

Per aixó es arribada l'hora d'ésser inflexibles, i fer el que el poble per excés de sentiments nobles no va fer el 14 d'Abril del any 1931.

Qui tingui d'entendressi que sí entengui.

Nosaltres quan convingui ja actuarém

UN ALTRE SOCIALISTA

No represió sinó educació

El delicte és un producte de l'Estat de concepció capitalista. Aquest Estat no instrueix, no educa; deixa la infantesa al carrer en els medis més corromputs i per la seva politica inhumana fabrica l'assassí i li talla el coll després. I aquest estat que comparteix amb el criminal la seva responsabilitat, conserva però un ressort molt viu. El ressort de la repressió. I davant el crim del dissortat, fill d'ell, i només que d'ell gairebé es sent inflexible, i l'elimina en nom de la societat consternada.

En matèria de repressió la societat no dubta. Es sent amenaçada, i disposa desseguida del butxí i de les metralladores. No pensa si els pertorbadors de la bona digestió de llurs components tan bons, tan honorables aparentment, han estat llançats al delicte per ella mateixa. I sense turment de cap mena ordena descarregar els fusells i per aixó ací i a fora la repressió embolcalla amb sinístres ombres el Poder. Tracta el Poder de justificar-se en nom de l'anarquia que l'amenaça Però aquesta societat, a sores amb la seva consciència sentirà la seva pròpia culpa i ratxa de pietat i d'autorecriminació aixecarà l'acusació contra la força de l'Estat.

Aquesta reacció és un crit nascut del fons de la seva consciència que sab molt bé que les lleis injustes i la terrible immoralitat fan els criminals i les multituds alucinades curulles d'odi, a les quals escombra primer amb la metralla i després d'una aciençada tria o estrunya el coll. Que la societat elimini els individus criminals per herència o temperament i no es produirà la repressió

si cura de l'educació de les multituds disortades i abandonades.

L'agressió al poder és falsa mantes vegades. La diferència de tractament donada a les classes adinerades — i molt sovint ateses amb injustícia evident — i a les humils i miserables fan néixer la guspira que encendrà el foc, i correrà una vegada més la sang de les famílies proletàries. El Poder restarà satisfet i es conservarà el Sacro-Sant ordre públic — Molok dels nostres temps — i la horripilant injustícia planarà una vegada més amb enorme pes de repugnant materialitat sobre la justícia fins avui no coneguda en la terra.

No donem pas la repressió. Que la política de la República privi la formació de delinqüents i amb tracte exquisit la de les folles multituds enfurismades, i així no tindrà necessitat d'actuar. Intensifiquem la política de l'escola, posem en pràctica la reforma agrària i a'tres reformes radicals si ho exigeix la tràgica realitat dels camps on perdura encara un sistema feudal que fa del nostre pagès un infeliç ésser de la gleba. Solucionem d'una vegada el problema del atur forçós. Eduquem les masses obreres. Acabem amb els privilegis i que regni la justícia en les terres ibèriques en tot el seu esplendor. Amb una política humana la follia destructora desapareixerà. L'estat i la societat no fabricaran ni assassins ni folls ni desesperançats de la vida. I com que sabrà guarir-los, no haurà de destruir-los.

J. Sagrera Coromines.

Qui en té la culpa

A Camòs varen trobar-se que molts dels electors no estaven inscrits a la llista del cens. No sabem si l'Ajuntament va fer oportunament el pregó comunicant als veïns que procuressin assabentar-se si eren o no a les llistes.

Resumint, creiem que això no es altra cosa que una jugada del Sr. Secretari d'acord amb els de la Junta del cens.

Elis saben per què ho feien.

Esportives

CAMP DE LES PEDRERES

Avui diumenge dia 26 de Novembre, Gran Partit de Campionat de Fut-bol de les Comarques Gironines entre

U. S. Figueres i F. C. Banyoles

(Equip B)

Banyolins! No falteu a veurer un dels millors partits del campionat.

El tip d'un tap

Ens conten que a cert individu bastant conegut a Banyoles el diumenge passat li passà un cas molt misteriós. Certs senyors se'l emportaren a dinar i després d'haver-lo atipat li proposaren que anés a votar. Així ho féu, i quan anava a dipositar la papereta dintre l'urna, li digueren que ja havia votat i que no podia tornar-hi. Aleshores s'entaulà una discussió:

—No es cert que jo hagi votat.

—Però en canvi, vós heu votat; així consta.

—No pot esser. perquè en aquest cas, jo no seria jo, i jo sé que jo soc jo i no l'altre...

Nosaltres, devant d'un cas així no podem menys de creure fermament en la teoria del desdoblament, o millor dit de l'«alter ergo»...

OBRERS! Compreu i propagueu

«EL LLUITADOR»

Ultima hora

Per telèfon particular—no ens privem de res— ens arriba la notícia que probablement tornarà a fixar la seva residència aquí Catalunya un célebre «pirotècnic» molt... amic dels obrers.

Nostre comunicant ens diu que quan això sigui un fet, tots els obrers l'aniran a rebre amb focs... artificials. Ara que podria ser... que li cremessin el bigoti. (La solució en el número vinent).

SECCIO D'ANUNCIS

DISPONIBLE

DISPONIBLE

DISPONIBLE

DISPONIBLE

Impremta **L A B A N Y O L I N A**

TREBALLS RAPIDS - OBJECTES ESCRIPTORI

Plaça de la Font, 5 - BANYOLÈS